

ΚΟΝΤΥΛΗΣ. Ὁχ! Ὁχ! Πονῶ.

(Τὴν ἴδια σιγμὴ ἀκούεται ἓνα μικρὸ γυναικῆσι γέλοιο στὸ ἰδιαιτέρο).

ΑΘΗΝΑ (ξαφνίζεται). Γυναίκα!..

ΚΟΝΤΥΛΗΣ (τὴν πιάνει καὶ τὴν καθίζει). Σιωπή!..

(Κ' οἱ δύο προσέχουν μὴ δὲν ἀκούεται πιά τί-ποις).

ΑΘΗΝΑ. Εἶναι γυναίκα μέσα.

ΚΟΝΤΥΛΗΣ. ἴσως εἶναι ἡ δική του.

ΑΘΗΝΑ. Βλέπεις; Νά! ποῦ πῆνε οἱ παρὰδες!..

Ὁχ! Δὲ θὰ τὸν ἀφήσω.

(Σηκώνεται μὲ ὀρμὴ νὰ πάγει στὸ ἰδιαιτέρο).

ΚΟΝΤΥΛΗΣ (τὴν κρατῶ). Μὴν κάνεις ἀνοη-σίες!.. Ἀφῆσε! Καλύτερα!

(Ὁ Βασιλάκης ἔρχεται μὲ πέντε χαρτιά τῶν πέν-τε λιγῶν στὸ χέρι).

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (δίνει τὰ χαρτιά τῆς Ἀθηνᾶς). Νά! Σοῦ ἔφερα εἰκοσιπέντε! Πῆς εὐχαριστῶ.

ΑΘΗΝΑ (κακωμένη). Κεχ!.. Πάμε τώρα ἀ-πὼν.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ποῦ ἀπὼν;

ΑΘΗΝΑ. Στὸ σπίτι μας. Περίπατο. Ὅπου θέλεις.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Αἱ.. Ἀδύνατο. Ἐγὼ δουλιὰ ἀκόμα. Περιμένω κάποιον. Λέπει καὶ ὁ Γιάννης. Καὶ ὁ Δημοστένης. Ἐπειτα... Ἐξέχασα. Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι ἀπόψε. Πάγω στὸ Βουργκόδερε. Ἐγὼ νὰ μιλήσω μὲ τὸν Πρέσβη.

ΑΘΗΝΑ (θυμωμένη). Τί ψευτιές εἶναι ἀφτές!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Σοῦ ὀρκίζομαι... Ἐγὼ δουλιὰ.

ΑΘΗΝΑ (παίρνει μὲ θυμὸ τὸ ὀμπρελλάκι τῆς καὶ τὰ γάντια τῆς καὶ φεύγει). Ραντεβουδάκι!.. Μὴ σὲ μέλλει! Κύριε Κοντύλη, συνοδέψτε με σὰς πα-ρακαλῶ.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (πρὸς τὸν Κοντύλη). Ἀθλίε!.. Ἐστὶ τὰ κάνεις ὅλα. Μὴ σὲ μέλλει καὶ τὰ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ λογαριασμό σου.

ΚΟΝΤΥΛΗΣ (μὲ χλευασμὸ). Μπᾶ! Ἀφτὸ θὰ πεῖ ποῦ θὰ πλερώσεις.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἀφῆσε τίς ἀνοησίες! Εἶπα θὰ τὰ ἀφαιρέσω. Θὰ τὰ συμψηφίσω δηλαδὴ.

ΚΟΝΤΥΛΗΣ. Εὐχαριστῶ! Κεχ! διασκεδάση!

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ. Ἐπίσης.

(Ὁ Κοντύλης φεύγει. Ἡ Ἀθηνᾶ ξανάρχεται σὴν πόρτα).

ΑΘΗΝΑ. Πῆς... στὸν κύριο Πρέσβη... νὰ προ-σέξει νὰ μὴν κρυώσει...

(Ὁ Βασιλάκης θέλει νὰ τῆς μιλήσει καὶ τῆς φωνάζει μὲ τὸ ὄνομά της ἀλλ' ἐκείνη φεύγει).

(Ἐνῶ ὁ Βασιλάκης στέκεται σὴν πόρτα καὶ βλέ-ποντας ἔξω κουνεῖ τὸ κεφάλι του, ἡ Μαριάνθη ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου γελᾷ καὶ τοῦ κάνει στὸ κε-φάλι, τὸ γνωστὸ σημεῖο, ποὺ θέλει νὰ πῇ πῶς ἡ γυναίκα του τὸν ἀπατᾷ).

(Ἐρχεται ὁ Δημοστένης).

ΔΗΜΟΣΤΕΝΗΣ (πρὸς τὸ Βασιλάκη). Κύριε, εἴτανε φευγάτη.

ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ (γελώντας). Καὶ ποῦ πῆγε Δη-μοστένης;

ΔΗΜΟΣΤΕΝΗΣ (βλέποντας τὴ Μαριάνθη). Αἱ! Μὲ συγχωρεῖτε. Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι.

(Δίνει τὸ γράμμα στὸ Βασιλάκη).

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΦΥΤΙΑΝΗΣ

Κάποτε ὁ Διογένης ζήτησε ἀπὸ τὸν Πλάτωνα τρία σῦκα ἀπὸ τὸν κήπο του. Κι ὅταν ἀφτὸς τοῦ-στελεν ἓνα καντάρι, ὁ Διογένης τοῦ εἶπε:

— Ἐτσι κι ἔμα σε ρωτήσουν ἀποκρίνεσαι ἀ-μέτρητα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὸν Περσὺλν

Μέσ' στὸ περβόλι μου πολλὰ
τρανταφυλλάκια ἀνθοῦνε·
ἄλλο ν' ἀνοίξει λαχταρῶ,
ἄλλα ἀνοιχτὰ μοσκοβολοῦνε.

Μοσκοβολοῦν ὅπως κι' ἐσὺ
Παντοῦ μοσκιὰς ραντίζεις,
διαν, ἀγάπη μου χρυσή,
τὸ στόμα ἀνοίγεις.

Δὲς φύλλα ἀφρόντιστα πυκνὰ
σὰν τὰ μαλλιά σου,
δὲς ἔχουν τ' ἄσπρο μερικὰ
χρῶμα τῆς ἀγκαλιάς σου.

Σὰ σ' ἴδω πόσο σ' ἀγαπῶ,
κοκκίνισες—θυμᾶμαι ἀκόμα—
κι' ἓνα χαμόγελο κρυφὸ
σοῦ ἀνάτειλε στὸ στόμα.

Ἔτσι λές εἶναι ντροπαλὸ
ἓνα ἄλλο ἀπ' τὰ τραντάφυλλά μου,
ἔτσι θυμίζει τ' ἀβγινὸ
χαμόγελό σου σὴν καρδιά μου,

Τὴ ζούλια, φῶς μου, λὲν θωριά
πῶς κίτρινη ἀσκημαίνει·
κι' ὅπου ἔχει μάβρη τὴν καρδιά,
λὲν ἔχει κι' ὄψη χλωμασμένη.

Μὰ ἔχουν τὰ ρόδα μου ὁμορφιά
τὰ κίτρινα—δὲν εἶναι ἀλήθεια;—
κι' ἀστράφτουν κοίτα ἀπὸ χαρὰ
σὰν τὰ φορεῖς σὰ στήθια.

Ὅμως τὰ ρόδα—κόκκινα ἢ λευκά—
τὰ τριγυροῦνε
ἀγκάδια πάντα μυτερά
ποῦ σὲ κεντοῦνε.

Μὰ δὲν τοὺς μοιάζεις, φῶς μου, ἐσὺ
στ' ἀγκύλια,
τὶ ἔχεις ἀγάπη σὴν ψυχὴ,
γλύκα στὰ χεῖλια.

Λ. Α.

Ἡ Κοινὴ Γνωμὴ

Ο ΚΑΠΕΛΛΟΚΕΦΑΛΛΟΣ

Ἡ ΚΕΦΑΛΟΚΑΠΕΛΛΟΣ

Φίλε «Νουμά»,

Ὁ κ. Νικολῆς Σπαντωνάκης ὁ γερμανιστῆς, σ' ἓνα του τηλεφῶτο ἄρθρο δηγᾷται μερικὰ πολὺ περίεργα. Φαίνεται πῶς, ἐπειδὴ φορεῖ ἀχερένια ψάθα, πότε παίρνει τὸ κεφάλι του γιὰ τὸ καπέλλο του καὶ πότε τὸ καπέλλο του γιὰ τὸ κεφάλι του. Καὶ τ' ἄρ-θρο του τὸ τελώνει μ' ἀφτὰ τὰ λόγια «Ἐτσι μοῦ ἔρχεται ἢ ν' ἀλλάξω κεφάλι ἢ ν' ἀγοράσω ἄλλο κε-πέλλο».

Φαίνεται, διστάζει τί εἶναι προτιμότερο. Μὰ δίχως ἄλλο ν' ἀλλάξει κεφάλι κι' ὄχι καπέλλο.

Γιατί τί τοῦ χρησιμέθει τέτιο κεφάλι; Ἄ δὲ νιώθῃ πῶς πολυτιμότερο εἶναι τὸ καπέλλο του παρὰ τὸ κε-φάλι του; Ἡ δυσκολία ὅμως εἶναι, ὅταν ἀλλάξει κεφάλι, μὲ τί κεφάλι θὰ διαλέξει; Ἄλλο κεφάλι; δι-χως τὴν ἴδιαν πάλι εἰδικὴ βεβαιότητα καθὼς τὸ κα-πέλλο του.

Κλωτσόσκουφης

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Μὲ χαρὰ ἀναγγέλλομε στοὺς ἀναγνώστες μίαν πῶς ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο ἀρχινᾷμε τὴν «Ἀπολογία» τοῦ κ. Ψυχάρη.

— Τί εἶναι ἡ «Ἀπολογία» τοῦ μεγάλου Δασκάλου μας μᾶς τὸ εἶπε ὁ Α. Ε. στὸ δεύ-τερο «γράμμα τοῦ Ξεντεμένου» ποὺ τυπώθη-κε στὸ 168 φύλλο.

— Ὁ Α. Ε. ποὺ εὐτύχησε νὰ διαβάσει τὴν «Ἀπολογία» χειρόγραφη τὴν χαρακτήρισε «εἰρηνικὸ ἀστροπελέκι ἀνθρώπου ἀληθινὰ σο-φοῦ». Καὶ τέτια εἶναι.

— Ὁ Ἑρμονας ἐτοιμάζει καινούριο τόμο ὅλο μὲ σο-νέττα καὶ μὲ τὴ «Λυρικὴ σάτυρα» ποὺ δημοσιεύομε σή-μερα. Ὁ καινούριος τόμος θὰ εἴναι ἑτοιμος σὲ κᾶνα μῆνα.

— «Πληροφορούμεθα, γράφει κάπια φημερίδα, πῶς ἡ Κυβέρνησις θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ γ ν ω σ τ δ ν νόμοσχέδιον περὶ ἀποκλεισμοῦ τῶν ἀξιωματικῶν ἀπὸ τὴν Βουλὴν κτλ.»

— Μόνο ποὺ κατάντησε γ ν ω σ τ δ αὐτὸ τὸ νομοσχέ-διο, σημαίνει πῶς καὶ τώρα θὰ ὑποβληθεῖ χωρὶς καὶ νὰ ψηφιστεῖ. Θὰ μείνει γνωστὸ κι' ἀψήφιστο.

— Δὲν ξέρουμε ἂν τὸ Ὑπουργεῖο διάταξῃ τὰ σκυλιὰ νὰ μὴ λυσσάζουν, ὅσο νὰ λυθεῖ τὸ ζήτημα τοῦ Λυσσικ-τροῦ ποὺ κατάντησε κι' αὐτὸ ἄλυτο, σὰν ὅλα τὰ Ρωμαί-ικα ζητήματα.

— Μιὰ ἐλάκιερη βδομάδα τώρα διαβάζομε στὶς ἐφη-μερίδες πῶς τὸ Ἰατροσυμβεῖο κατὰκρινε τὴν ἀταχτὴ δου-λιά τοῦ Λυσσιατροῦ, πῶς τὸ Ὑπουργεῖο ἔλαβε αὐστηρὰ μέτρα καὶ πῶς ὁ κ. Παμπούκης δὲ δίνει πεντάρα γιὰ ὅλ' αὐτά.

— Καὶ μὴ γαρίς εἶναι κουτὸς νὰν τὰ χαμπαρίσει, ἀφοῦ τὸ ξέρει πολυκαλὰ πῶς στὸ Ρωμαίικο εἶναι λεύτερος ὁ καθένας νὰ κάνει τὸ κέφι του;

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μανρομυχάλης.

Στοιωμοί. Ἀθήνα 2, Περαιῆς 1, Ἐπαρχίαι 14 (μονάχα).

Λαβωμοί. Ἀθήνα 5 (οἱ δύο ἀπὸ καρότσες κ' ἓνας ἀπὸ κάρρο), Περαιῆς 3, Ἐπαρχίαι 6.

Κλεψές. Ἀθήνα 1 (ἡ ληστεία τοῦ Γερμανοῦ Σβάλεν στὶς Τζιτζιφιές), Περαιῆς 4, Ἐπαρχίαι 2 (ληστείες).

Ἀπαγωγές. Περαιῆς 1 (βιασμός), Ἐπαρχίαι 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82